

Att Älska Adam

Av Karin Eriksson

Ni kommer att klara det!

- ”Ni kommer att klara det!” Hans storslagna ord ljud högt mellan väggarna i det trånga, svettluktande omklädningsrummet han valt för dagens lagmöte.

- ”På tisdag klockan sju måste ni alla vara ombytta och klara, halv sex kommer talangscouterna.” Tränare Larssons ord övertygade flera av spelarna i ungdomslaget, men jag var långt borta i tankarna. Min dröm om landslaget och min väg dit var redan säkrad tänkte jag då. Jag hade spelat sedan jag var sju. Fotbollen låg i mina ådror. Pappa spelade fotboll när han var ung, precis som farfar hade gjort. Farfar hade en gång i tiden varit självaste målvakten i landslaget. ”Den som jobbar hårdast kommer längst” var farfars motto och jag hade jobbat i elva år. Därför föll mina tankar istället på kvällens fest. Att den inte skulle på spåra ur och sluta som förra. Gustav avbröt tränarens peptalk och sa något om att landslaget inte är stort nog för oss alla. Jag kollade mot honom. Han hade valt platsen mitt emot mig, under samma rostiga krok han alltid haft. Mina ögon valde att varsamt följa hans käklinjer. Hans ansikte drog in mig. Det förundrade mig hur någon kunde vara så perfekt. Jag var beredd att dö för att få någon som Gustav. Han var vacker, rolig och en schysst polare. Vi blev kompisar redan på dagis och hade alltid tillhört samma gäng sedan dess. Men när vi började fotbollen blev vi så tajta två killar kan bli, nästan. Jag hoppas att han kommer ikväll, kanske, bara kanske, vågar jag säga någonting då. Kanske skulle jag till och med våga..

- ”Lyssnar du Adam?” Min blick mötte tränarens skarpa ögon och jag nickade snabbt som svar. Han synade mig och jag var nästan säker på att han skulle ställa en följdfråga, men han nickade och övergick sedan till att fortsätta övertyga laget om att deras framtida drömmar kommer att slå in. Tränaren, eller Mats som han egentligen heter, visste mycket väl vad han gjorde. Han hade också vuxit upp i den lilla bruksorten och själv spelat för klubben. Han visste vilka ouppnåeliga drömmar han grodde, men på den tiden levde han på det lilla hoppet. Hans dotter föll offer för drogerna och gick bort förra vintern, det var uppenbart att han hade sjunkit in i en depression efter det. Det hade satt sina spår, både i hans kropp och hans sinne. Misslyckad som han var så ville han nå sina drömmar genom oss. Jag tror nu i efterhand att det var den enda drivkraften han hade kvar, att förhindra att vi inte följde i hans fotspår och förblev kvar här. Hans mage var numera en kraftig ölmage där den spända tvättbrädan en gång tagit plats, han hade slutat bry sig. Hans ögon var sedan länge fyllda av rynkor. De löpte in från hans tinningar mot ögonen likt tågrälser och gav honom, trots allt som kom att hända, ett snällt intryck. Tåget. Det hade nästan dödat mig förra fredagen. Händelsen som tagit plats på den bortglömda tågstationen flimrade i mitt minne. Där hade en gång liv och rörelse flödat, men nu var det helt dött. Liket det mesta i denna ort. Under dagarna var det numera ett

uppehållsställe för ortens välkända bänksupare, på fredagskvällarna en tillflyktsort för sista års eleverna som ville förtränga prestationsångesten. Kommunen brydde sig inte nämnvärt, de hade till och med plockat bort de stora blomlådorna med gula penséer efter att någon tagit ett par tuggor av bladen.. Klockan var fem i fyra på morgonen och jag hade återigen druckit alldeles för mycket. Det började bli en vana, men det hjälpte tillfälligt att bedöva hjärnan. Det första morgontåget som skulle ta nattarbetarna från bruket och hem skulle strax rulla in på den enspåriga perrongen. Leken var enkel, när tåget väl kom skulle du hoppa ut och springa över. Om du tog dig till andra sidan var du klar, om du fegade ur var du bög och om tåget tutade vann du. Reglerna var bestämda av gängets ledare och att fega ur var inte ett alternativ. Den natten hade jag nästan dött för att inte dö socialt.

Mobilen surrade till i fickan på mina mjukisbyxor. Ett sms från mamma. ”Middag om en halvtimme. Det blir lasagne. Pappa hälsar.” Hon skrev alltid så där stiltigt, trots hennes annars så kärleksfulla ton. Med hennes ålder på endast fyrtiotvå förväntades hon ändå hänga med någorlunda i utvecklingen, men hon var mycket ovan vid att skriva med sin nya Iphone. Hon skrev med pekfingret och fattade sig kort. Min älskade, stöttande mamma. Min underbara, fina pappa. Mitt första ord när jag klev in i omklädningsrummet hade varit hej och mitt andra kom att bli ett hejdå.

- ”Jag måste dra nu. Vilken tid var uttagningen?”

Larsson tittade mot mitt håll och nickade. Hans ögon var svårlästa. Han trodde på mig, det visste jag, men han visste också att jag hade en vana av att ta lätt på instruktioner.

”Klockan sju. Bli inte sen igen Adam, det ser inte bra ut på pappret.”

Jag tog gymbagen över axeln och lämnade rummet. Den svala kvällsluften och doften av nyklippt gräs mötte mig. Klockan hade hunnit bli halv åtta och det höll redan på att mörkna. Ljuset från planens strålkastare lös upp grusstigen från baracken till cykelstället. Om inte pappa hade tagit bilen till Stockholm för sitt affärsmöte hade jag nog valt den istället för mammas gamla damecykel. Den var svart och stack inte ut nämnvärt, men allt som var en feminint var på tok för gay för att accepteras av en kille som mig. Handen revs utav min lätta stubb när jag förde hörsnäckorna till mina öron. Ur dem strömmade ”Love the way you lie” av Eminem. Jag hoppade på cykeln och trampade min väg hem till radhuset på lingogatan 5 i Forshaga.

Doften av mammas lasagne slog mot mig när jag öppnade ytterdörren. Jag sparkade vant av mig mina Adidas och gick in mot köket för att hälsa på henne. Liam satt vid köksbordet med en matteläxa.

-”Adam, har du tid att hjälpa mig efter maten?” Lutandes över min lillebrors axel kunde jag urskilja ett formelblad om kvadratrötter.

-”Vi kan väl ta det imorgon? Jag måste dra direkt efter maten.”

Jag gav honom ett lätt rufs i hans blonda lockar och gick mot mamma. Letandes efter något bland hyllorna i kylskåpet frågade hon mig vart det var jag skulle ikväll.

-”Fanny bjöd hem mig. Vi blir bara några nära vänner. Vi ska beställa pizza och se på film.” Lögnen var dålig, men min mamma trodde mig som alltid.

-”Det låter riktigt trevligt. Får man följa med?” Mamma log mot mig och skrattade till. ”Om du vill ha pengar till pizzan så ligger min plånbok i hallen.”

Jag nickade och log mot henne. Om hon visste vad jag höll på med skulle hon bli så besviken. Hon tror så gott om mig, om alla faktiskt. Hon är en ängel för så många och inte minst för mig.

Jag förde vattnet mot ansiktet med kupade händer. Det var kallt, kallare än jag föredrog, men det kunde lugna det röda området på vänster kind. Jag hade fått fler nya finnar. ”Stressfinnar” kallade mamma det. Hon hade tagit med en tvål hem från jobbet som jag skulle använda morgon och kväll. Den verkar lugnande hade hon sagt, men jag blir inte direkt lugnare av att ha en till sak att komma ihåg. Min handduk hängde längst bort på väggen bredvid de fyra andra krokarna. Jag höll den tryckt mot ansiktet, blundade, undvek spegeln för en stund. När jag väl tittade upp ur handduken möttes jag av en finmig, ful 18-åring. Det var visst så här jag såg ut nu för tiden. Inte för att jag hade varit en brudmagnet förut heller, men puberteten hade inte gynnat mig något vidare tänkte jag då. Jag var lång och oproportionerlig, med långa hängande armar. Det var till min fördel när jag stod i mål, men det hade varit så stelt när en tjej i min parallellklass kommenterade att jag såg ut som en streckgubbe. Det hade varit Fanny’s bästakompis som kläckt ur sig det vid skåpen precis när alla fått lunchrast. Fanny, som sedan bett om ursäkt för sin kompis, hade frågat om jag ville komma på festen senare samma vecka. Min kinder rodnade när jag tänkte på hur fånigt glad jag låtit när min mörka röst svarade att jag mer än gärna kom över. Som tur var var mina kinder redan röda som det var, och jag upptäckte att även finnarna fyllde en funktion.

Hoppade över sista två trappstegen och svängde i farten till höger ut i hallen, siktet inställt på hallbänken. Mammans plånbok. Hon var inte så förtjust i att använda varken sitt bankkonto eller swish och var således en av de få överlevande i den utdöende rasen ”kontantanvändare”. En sån som tog den extra svängen förbi bankomaten efter att ha handlat. Men generös var hon, precis som sina föräldrar. Mamma hade växt upp i Molkom, en ort inte så olik Forshaga. Två kyrkliga föräldrar i ett gult radhus. Mamma hade gått i farfars fotspår och blivit apotekare. Farmor jobbade i ett storkök på ålderdomshemmet och det märktes tydligt i mammas matlagning. Varje middag var beräknat för minst åtta personer varav hälften kunde

ta dubbla portioner. Därför bjöd hon ofta in grannarna på middag, en tradition som levde kvar från Molkom antog jag. Jag höll en hundralapp i handen. Greta Garbo kollade uppnosigt tillbaka på mig. Om man skulle beskriva mamma så vore nog Garbo en bra person att utgå från. Kort lockigt hår, slät hy och ett leende likt Mona Lisa. Men mammas ögon var helt annorlunda, de utstrålade alltid genuin kärlek. Därför kändes det falskt att använda hennes pengar för att betala kvällens alkohol. Men mina var redan slut för månaden. Jag är inte så bra på att hålla i pengar. Jag stoppade ner den i fickan på mina mörka jeans. Min tröja hade badat i parfym. Något mamma noterade när jag klev in i köket.

-Åh vem kan det vara som luktar så gott? Är det den parfymen du fick av Gustav i födelsedagspresent? Luktar nästan lite lakrits, eller hur Liam?

Min födelsedag. Strax innan sista året på gymnasiet började hade jag fyllt arton år. 10 Augusti närmare bestämt. Gustav hade haft med en mörkblå presentask dagen till träningen samma dag. Det är inget särskilt, men jag tror att den skulle lukta gott på dig. Han hade lett ett snett leende mot mig och väntat på att jag skulle öppna den. En flaska formad som en manlig överkropp i en rökfärgad glasflaska.

-Ja, det är det sa jag och log över minnet av Gustavs reaktion när jag hade satt på mig den.

Han hade kommit alldeles intill mig. Satt sitt ansikte på plats mellan min hals och min axel. Sniffat mig och andats ut mot min hud. Lakrits och grankvist stod det på flaskan, det luktade till och med bättre än jag förväntade mig hade Gustav sagt när han backat från min axel. Så nära vill jag ha Gustav oftare. Ikväll så kanske jag kan...

-Hittade du hundralappen hjärtat? Mamma fångade min blick och höjde på ögonbrynen retsamt. Är det något särskilt du tänker på? Någon särskild? Någon Fanny? Mamma skrattade till och blinkade mot mig. Liams blick spelade pingis mellan mig och mamma där jag stod i dörröppningen.

Fortsättning följer...